

10.8: Седи в засада в селата, в скришни места, за да убие невинния.

Очите му са насочени тайно против безпомощния.

9: Причаква скришно като лъв в рова си,

причаква, за да грабне сиромаша;

грабва сиромаша, като го влачи в мрежата си.

10: Навежда се, снишава се,

и безпомощните падат в ноктите му.

И през тази нощ, докато стоя, молейки се в хилендарската църква, до моето обоняние сякаш достига прохладен полъх от онази майска нощ – миризмата на гниене от реката, в която се разлагат убити от скука кучета и котки, стари дюшеци и запалени автомобилни гуми, и чувам приспивния ѝ шум.

Изплували от тъмнината, сараевските влюбени започват да тичат към сръбската страна. Но Сараево не обича щастливо завършилите приказки, а още по-малко някой изключителен да се измъкне от паяжината му. И въпреки уговорката (ако изобщо е имало такава), куршумите, изстреляни от мюсюлманската страна, улучват младите влюбени и те падат на ничия земя един върху друг.

Остават да лежат така непогребани цели шест дена – от осемнайсети до двавет и четвърти май, а над телата им се провеждат снайперски дуели. Родителите им могат да видят последната им прегръдка: на Адмира – от турската страна, а на Бошко – от сръбската. И многобройни чуждестранни дописници и оператори – когато воюващите страни им позволят да надникнат зад прикритието. През нощта мюсюлманите хвърлят ‘коктейли Молотов’ към трупове

на мъртвите влюбени – да унищожат следите от своето престъпление пред света, който от тази любов се опитва да направи нови Ромео и Жулиета, своеобразна миротворна сантиментална мелодрама за помирението на двете воюващи страни в смъртта, без изобщо да имат представа за коварството на този град, който ги беше убил, както и толкова други преди тях. А младите влюбени не бягат към някоя от страните, защото това не го позволява естеството на тяхната връзка – те бягат към сърбите, защото оттам спокойно може да се отиде по света. Бягат от Сараево, което е олицетворение на злото.

Но светът не забелязва една макар и важна подробност, която може да се случи само тук и никъде другаде. Въпреки голямата опасност, някой успял да допълзи до мъртвите и да им задигне не само скромния багаж, а дори и съдържанието на джобовете. Ето поради каква причина, дори и в трагедията, Сараево никога не може да стане Верона.

Накратко, запалените бутилки не достигат до труповете, а на шестата нощ сръбски бойци под командването на взводния командир Марко Топич, успяват с риск за живота си, да се промъкнат само на двайсет и пет метра от мюсюлманските окопи, да издърпат двамата мъртви към своята страна и да ги погребат на гробището Вранеш в Лукавица, в общ гроб, с имена на общ кръст.